

MIÉRT JÖTT A MESSIÁS A FÖLDRE?

„Megismertetvén velünk az Ő akaratjának titkát, az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában, az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek e földön vannak...” (Eféz. 1,9-10.)

AZ EGÉSZ VILÁGEGYETEM ÉRDEKÉBEN

Mindenek előtt azt kell tisztán látni, hogy Jézus földi élete és halála nemcsak az elbukott emberiség érdekében történt. Az egész teremtetett világnak szüksége volt arra a megbizonyosodásra, amit az Ő élete és halála tett lehetővé számunkra. Ezért lettünk mi magunk is *„látványosságai a világnak”* (1Kor. 4,9.).

„A megváltás tervének az ember megváltásán túl volt egy tágabb és mélyebb célja. Krisztus nemcsak ezért jött a földre; hogy e kis világ lakói úgy tekintsék Isten törvényét, ahogy kell. Krisztus azért is jött, hogy a világegyetem előtt igazolja Isten jellemét. Nagy áldozatának ezt az eredményét - és hatását más világok értelmes lényekre, csakúgy mint az emberre - a Megváltó előre látta, amikor közvetlenül keresztre feszítése előtt így szólt: 'Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme: És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok' (Jn 12,31-32.). Krisztus cselekedete - hogy meghalt az ember megváltásért - nemcsak elérhetővé tette az embernek a mennyet, hanem az egész világegyetem előtt igazolta, hogy miért bánt Isten és Fia a lázadó Sátánnal úgy, ahogy bánt; valamint biztosította Isten törvényének örök érvényűségét, és bemutatta a bűn lényegét és következményeit.” (EGW: PP, 42-43.)

„Ami a sötétségnek ebben a világában hatásosan visszatart a bűntől, az fogja elhárítani majd a bűnt a Mennyben... A

kereszt hatása által a Menny angyalai védelmet élveznek a hitehagyástól. A kereszt nélkül az angyalok nem lennének biztonságban a gonosszal szemben, mint ahogy biztonságban voltak Sátán bukása előtt. **Az angyalok tökéletessége elbukott a mennyben.** Az ember tökéletessége pedig az Édenben bukott el, a boldogság Paradicsomában. **Mindenkinek, aki a Földön vagy a Mennyben biztonság után vágyódik, Isten Bárányára kell néznie.** A megváltás terve Isten szeretetét és igazságát mutatja be, és ugyanolyan örök biztonságot ad az el nem bukott világoknak a elszakadás ellen, mint amelyet azoknak ad, akik megváltatnak a Bárány vére által.” (EGW: SDA. BC. 5. 1132.)

Sátán kezdettől fogva önző zsarnoknak, szeretet nélküli lénynek mondta Istent. Olyannak, aki ráerőlteti akaratát teremtményeire.

„Azzal vádolta Istent, hogy csupán a maga dicsőségét keresi, amikor teremtményeitől hódolatot és engedelmességet kíván. Kijelentette, hogy míg a Teremtő mindenki másról önmegtagadást követel, Ő maga nem gyakorol önmegtagadást, és nem hoz áldozatot.” (EGW: NK, 447.)

A mennyei angyalok nem álltak ugyan Sátán oldalára, de az általa elvetett kétely-magvak bármikor kikelhetnének bennük is. Ezért nekik is szükségük van arra, hogy a Golgotán történt eseményekből világosan felismerjék Isten jellemét, és Sátán igazi arcát is. A mennyei lényeket Jézus halála és annak körülményei teszik védetté a bűnnel szemben, mert amit láttak, az szorosabb kapcsolatba vonta őket Istennel. Ezért mondja Pál, hogy a megváltás eseménye ismét egybeszerkeszti a mennyei lényeket is Istennel.

Jézus küldetésének másik egyetemes kihatású vonzata, hogy Isten örök szeretet-törvényét emelte újra ugyanolyan magasba, mint ahol annak a teremtetett világ érdekében lennie kell. Sátán lázadásának második célpontja Jézus személye után az Isten

törvénye volt, mivel a törvény az Isten jellemének a kifejeződése. János apostol bemutatása szerint „Isten a szeretet” (1Jn. 4,16.), a törvény pedig a szeretet kifejeződése, ezért „a törvénynek betöltése a szeretet” (Róm. 13,10.).

„A nagy küzdelem kezdettől fogva Isten törvénye körül folyt. Sátán azt akarta bebizonyítani, hogy Isten igazságtalan, hogy törvénye hibás, és hogy a világegyetem érdekében azt meg kell változtatni. A törvény támadásával az volt a célja, hogy megdöntse szerzőjének tekintélyét. Ebben a küzdelemben ki kellett derülnie, hogy Isten törvényei tökéletesek-e, és változásra szorulnak-e, vagy tökéletesek és változhatatlanok.” (EGW: PP, 43,1.)

A Golgota áldozata a legnagyobb bizonyosságát adta annak, hogy ezeket a törvényeket nem lehet sem félretenni, sem megváltoztatni.

„Ha a törvényt el lehetett volna törölni, akkor Isten Fiának nem kellett volna élete feláldozásával engesztelést szereznie annak áthágásáért. Krisztus halála bizonyítja a törvény változhatatlanságát. A bűnös megváltásáért hozott áldozat, amelyre a végtelen szeretet készítette az Atyát és a Fiút, az egész világegyetem előtt tesz bizonyosságot, hogy Isten törvényének és kormányzásának alapja: igazságosság és irgalom.” (EGW: NK, 447-448.)

„Ha pedig a törvény megszűnt volna a keresztnél - ahogy sokan állítják, akkor Isten drága Fia csak azért viselte el a gyötrelmes halált, hogy Sátán megkapja azt, amit kért: akkor a gonoszság fedelme diadalmaskodott volna, és jogosan vádolta volna Isten kormányzását. Az a tény, hogy Krisztus viselte a bűnös ember büntetését, minden értelmes teremtmény előtt súlyos érv amellest, hogy a törvény megváltozhatatlan, hogy Isten igazságos, irgalmas és önmegtagadó; hogy Isten kormányzatának igazgatásában a végtelen igazság egyesül a végtelen irgalommal.” (EGW: PP, 44.)

Jézus tehát azzal a szándékkal jött, hogy „*a törvényt naggyá teszi és dicsőségessé*” (Ésa. 42,21.) újra, azáltal, hogy egész földi életideje alatt „*betöltötte*” azt (Mt. 5,17.), mert „*a törvénynek betöltése a szeretet*” (Róm. 13,10.). Jézus pedig testté-lételével és golgotai áldozatával a legnagyobb szintű szeretetet nyilatkoztatta ki. „*Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.*” (Jn. 15,13.).

Sátán, törvény elleni lázadásának igazi célpontja a Szentháromság Isten volt. Ha be tudta volna bizonyítani, hogy a törvény hibás és szükségtelen, akkor az is bizonyítást nyert volna, hogy a bűn igazi szerzője maga Isten, és így Ő a felelős az ember bukásáért, és minden nyomorúságáért. Jézus tehát azért jött, hogy Sátánnak ezt a fondorlatos csalását leleplezze.

„Sátán úgy tünteti fel Isten törvényét, a szeretet törvényét, mintha az önzés törvénye volna. Azt állítja, hogy lehetetlen engedelmeskednünk a törvény előírásainak. Sátán a Teremtőt vádolja ő-szüleink bukásáért, s az abból származó minden nyomorúságért. Ráveszi az embereket arra, hogy Istent tekintsék a bűn, a szenvedés és a halál szerzőjének. Jézus feladata volt az, hogy ezt a csalást leleplezze. Mint közülünk való adott példát az engedelmességre. Ezért magára öltötte emberi természetünket és osztozott sorsunkban.” (EGW: JÉ, 15,3.)

Ezért mondja János apostol, hogy „*azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa*” (1Jn. 3,8.).

AZ EMBER SZÜKSÉGLETEINEK ÉRDEKÉBEN

Az ember érdekében azért jött Jézus, hogy jóvátegye azt a végzetesnek látszó hibát, amit Ádám követett el az Édenben. Az emberi család helyzete kilátástalannak látszott a bűneset után. Ez az állapot a bűn uralma alatt mindinkább reménytelenné vált. Sátán önmagát tekintette a Föld tulajdonosának, önmagát képzelte a Föld urának. Ezeket a kijelentéseit arra alapozta, hogy

az ember őt választotta uralkodójául. Jézus azonban eljött, hogy *az elveszett faj élére álljon. A veszni látszó csatában vállalta a vezér szerepét, hogy győzelemre vigye népét.* Csak ilyen módon szerezhette vissza a Földet az ember számára. Erre a bizonyításra nem Istennek volt szüksége, hiszen *„az Úré az egész föld, és annak teljessége”* (Zsolt. 24,1.). Nem Isten vesztette el a Föld feletti uralmát, hanem csak az ember, és ezért Jézus csak emberként szerezhette vissza azt az ember számára.

Azért jött ide közénk Isten Fia, *„hogyan megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett”* (Lk. 19,10.). Már az Édenben is ezt tette. Az ember elveszett állapotában nem tudja felmérni tetteinek igazi súlyát és jelentőségét, ezért kívülről való segísége van szüksége.

Elveszettségünk különböző módokon nyilvánul meg. Sokan nincsenek tisztában azzal, hogy elveszett állapotban vannak. Akik pedig tisztában vannak az Istennel kapcsolatos állapotukkal, azok éppen ezért igyekeznek előle elrejtőzni, így tett Ádám és Éva is az Édenben, vagy éppen tehetetlenül vergődnek. A Megváltó azonban képes arra, hogy megkeressen és megtartsa bennünket.

Jézus azért is eljött ide közénk, hogy Isten szeretetéről és kegyelméről biztosítsa az Istentől elidegenedett embert.

„Isten Mózes által parancsot adott Izraelnek: "készítsenek nekem szent hajlékot, hogy összejöjtek lakozzam" (2Móz. 25,8.), és a szentélyben, népe között lakozott. A pusztában, fáradságos vándorlásuk egész ideje alatt velük volt jelenlétének szimbóluma. Hasonlóképpen állította fel szentélyét Krisztus az emberiség táborának közepén. Sátorát az emberek sátrai mellé helyezte, hogy közöttük lakhasson, s hogy megismertesse velük isteni jellemét és életét.” (EGW: JÉ, 15.)

Akik látták és hallották a testté lett Istent Jézusban megnyilatkozni, azok egyértelműen bizonyosságot tettek arról,

hogy „Ő teljes volt kegyelemmel és igazsággal” (Jn. 1,14/b.). Jézus azért jött, hogy emberként éljen itt a Földön, az általa teremtet emberi család között.

„Az Isten-ember Megváltó eljött... hogy osztozzon tapasztalatunkban a gyermekségtől a felnőtt állapotig.” (EGW: SDA BC. 5. 1128.)

Erre a tapasztalatra nem neki volt szüksége, hanem nekünk. Mi, emberek gondolkodunk úgy, hogy mindenki csak akkor tud bennünket megérteni, ha már ő maga is átélte ugyanazokat a tapasztalatokat, amiben mi élünk. Ebből a látásmódunkból következik az, hogy ezt a gondolatunkat vetítjük ki Jézusra is. Ezért azt gondoljuk, Ő is csak azért érthet meg bennünket, mert Ő is itt élt közöttünk, hozzánk hasonló emberként a Földön. Ez a gondolkodás azonban az Atyát akaratlanul is úgy mutatja be, mint aki nem tud és nem is képes megérteni minket, és nem tud együtt érezni velünk, hiszen Ő nem élt itt közöttünk és velünk. Istennek azonban egyáltalán nincs szüksége ilyen tapasztalatra ahhoz, hogy ismerje és megértse a helyzetünket. Miattunk azonban kész volt vállalni ezt is Jézus személyében, pusztán csak azért, hogy mi, emberek elhiggyük Neki, meg tud érteni bennünket, együtt tud érezni velünk.

„Mivel Jézus lejött a földre és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja.” (EGW: JÉ, 15.)

Jézus azért is jött, hogy emberként élve közöttünk, bemutassa az ember és a törvény közötti igazi viszonyt és kapcsolatot. Isten azt szeretné elérni életünkben, hogy törvénye a szívünkbe, vagyis a természetünkbe íródjon be, amiként az az első ember esetében történt. Jézus megmutatta, hogyan is működik az ember szívében a törvény, amikor nem pusztán csak leírva áll előtte. Jézusról azt írja a Szentírás: „...én Istenem, a te törvényed keblem közepette van” (Zsolt. 40,9/b.).

Jézus tehát, mint elérendő célt, az igazi engedelmesség példáját állította elénk a törvényhez való viszonyával, hogy ezt az életét szemlélve, kíváncsossá váljon előttünk is. Jézus azonban velünk ellentétben nem úgy jutott el az Isten törvénye szerinti engedelmes életre, mint mi, hanem alapvetően ilyen állapotban született, és meg is maradt ebben az állapotban, mert Neki ez örömet jelentett. (Zsolt. 40,8-9.).

Az előzőeken túl még azért is jött Jézus, hogy „*bűnné legyen érettünk*”, vagyis a Golgota keresztyén elhordozza helyettünk bűneink büntetését.

„Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvetted a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét...” (EGW: JÉ, 16-17)

A MI BŰNEINKET ELVEGYE

Sokakban fogalmazódik meg az a gondolat, hogy Jézus csak akkor lehet igazán példa számunkra, ha ugyanazokat kellett neki is átélni, mint nekünk, ha ugyanúgy és ugyanazokban kísértetett meg, mint mi. Ez a szemlélet mindig előfeltételezések alapján magyarázza a bibliai kijelentéseket, és az előfeltételezéshez igazítva értelmezi azokat. Jellegzetes példája ennek egy Pál apostol által leírt kijelentés elferdítése, amely szoros kapcsolatban van e fejezet témájával. A kijelentés így szól: „*Isten az Ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben*”. (Róm. 8,3.)

E kijelentést egyesek úgy értelmezik, hogy Jézus azzal lett a bűnös emberhez hasonló, hogy olyan emberi testet öltött magára, amelyben hozzánk hasonlóan benne volt a bűnre való hajlam. Azzal kárhoztatta a bűnt a testben, hogy a természetében levő hajlamokat nem engedte felszínre jutni, vagyis nem engedte

az akaratí döntés fölé kerülí. Szeríntük így győzte le a természetében lévő bűnre való hajlamot, és ezzel példát adott nekünk is a hasonló győzelem lehetőségére. E nézet egyík képviselője a következőket mondta egy előadásában:

„Valaminek az ellenszerét úgy fejlesztik ki, hogy beoltják, befertőzik azzal a vírussal az egészséges testet, hogy kifejlessze vele szemben az ellenállás, a védekezés eszközét. Így Jézus is megjelent a bűn testének hasonlatosságában; ha úgy tetszik, beoltatott a bűnnel. De az Ő szent, tökéletes természetében nem vette le a lábáról a bűn, hanem kifejlesztette magában a bűnnek az ellenszerét. Kitaposta az utat és megmutatta a gyógyszerít mindenki számára, aki győzni akar a bűn felett.” (Vankó Zsuzsa előadása: hangfelvételtől lejegyezve)

Pál apostol viszont a Róm. 8,3-ban egyáltalán nem arról beszél, hogy Jézus a saját természetében levő bűnt kárhoztatta testének napjaiban. Jézus az egyetemes bűnt kárhoztatta, miközben emberi testben ítt élt közöttünk. Kárhoztatta azzal, hogy soha nem engedett a kísértő szándékának és sugallatának, mint Ádám. Azután azzal is kárhoztatta, hogy soha nem engedett a Kísértőnek, kárhozatra ítélte őt magát, és az általa terjesztett bűnt is. Azzal kárhoztatta, hogy emberi testben élt igaz életet, mindvégig hű maradt az Atyához és az Ő törvényéhez, ezzel bizonyítva, hogy nincs mentség Ádám számára a bűn elkövetésére, mert képes lehetett volna megtartani a törvényt. De mivel az első Ádám vétkezett, ezért a bűn elkövetésének zsoldja, azaz következménye a halál, a kárhozat, a végső és teljes megsemmisülés kellett volna, hogy legyen, ha nem lép a szintérre a második Ádám, aki jóvá tette azt, amit az első elrontott.

Pál apostol kijelentése azért sem vonatkozhat a Jézus természetében levő bűnre, mert az Ige határozottan állítja azt, hogy „*Őbenne nincsen bűn*” (1Jn. 3,5/b.). Senki sem tulajdoníthat Jézusnak olyan dolgot, amiről a Biblia egyértelműen azt mondja, hogy nem volt benne. János nem azt mondja, hogy a Megváltó

nem követett el bűnt, hanem azt, hogy nem volt benne bűn! Ez eléggé egyértelmű kijelentés.

Jézus azért jött el Megváltóként ide az emberi család közé, hogy elvegye bűneinket (1Jn. 3,5/a.). Azokat a bűnöket, amelyeket „elvett” tőlünk, a testében vitte fel a keresztre. *„Aki **a mi bűneinket** maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk...”* (1Pét. 2,24.). Tehát nem az emberi ősoktól örökölt bűnös hajlamok bűnét vitte fel testében a fára, hanem minden ember bűnét, az enyémet is, és a tiédet is. Mert Jézus helyet cserélt minden emberrel, veled is és velem is, ezért nem lehet ez a bűn még az atyáktól örökölt bűn sem, hanem csak az emberi család egyetemes bűne. Aki nem így hisz a Megváltó halálában, az a megváltás értékét kisebbíti le.

Mindezek hátterén ki kell mondanunk, hogy Jézus nem azért jött a földre, hogy nekünk példát adjon arra, hogy miként lehet megszabadulni a bűntől. Jézus azért jött, hogy átvegye tőlünk a bűneinket, hogy helyettünk haljon meg a bűn zsoldjaként bekövetkező ítéletben, a kárhozat halálában.

TÖKÉLETESÉGRE JUTVÁN ÖRÖK ÜDVÖSSÉG SZERZŐJE LETT

Nincs szándékomban kikerülni azt a bibliai kijelentést sem, amit Pál apostol ír a zsidókhöz írott levelében a Megváltó küldetéséről. *„És tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik Neki engedelmeskednek”* (Zsid. 5,9.).

Ez a kijelentés sokakban vet fel egészen félrevezető kérdéseket, mint például: Vajon Jézus nem volt tökéletes, és ha nem, akkor milyen volt az az állapot, ami még nem volt tökéletes, és milyen lett a végső eredmény? Mivel Isten előtt csak tökéletességben állhat meg minden teremtmény, akkor ez azt is jelenti, hogy Jézus sem lehetett egy az Atyával, életének első, vagyis a tökéletesedő időszakában? Ebben az időszakban Ő is csak egy megváltóra szorult teremtmény lehetett?

Az új krisztológiát képviselők egyik meghatározó tanítója a következőket írta egyik művében a témával kapcsolatban.

„Jézus azonban nemcsak tanításával határozta meg az emberi élet rendeltetését, hanem életpéldájával is. Keresztségekor is, a hegyi beszédében is azt vallotta, hogy Neki feladata 'minden igazságot betölteni' a földön. Ezért nevezi az Írás 'második Ádámnak', azaz egy új emberiség fejének. **A bűn világából győzelmesen kiemelkedő, ismét tökéletességre jutó ember mintája, első képviselője Ő.** Ezért nagy jelentőségű az, amit a Zsidókhoz írt levélben olvashatunk Róla: 'Tökéletességre jutva üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik neki engedelmeskednek'. **Ha Jézus, mint második Ádám tökéletességre jutott, akkor tökéletességre kell jutnunk nekünk is,** be kell töltenünk ezt az igazságot nekünk is.” (Vankó Zsuzsa: A boldogság törvénye 180. old.)

Ennek az írásnak a szerzője azt a gondolatot sugallja, hogy Jézus nem volt tökéletes, de győzelmes élete által tökéletességre jutott. Vagyis azt gondolja, hogy Jézus is csak úgy jutott tökéletességre, ahogyan mi. Ezért a tökéletességre jutása példa számunkra, csak az Ő nyomdokain juthatunk el mi is a tökéletességre. Ez az állítása mindenekelőtt figyelmen kívül hagyja azt a körülményt, hogy a bűn világában élő ember tökéletessége csak egy viszonylagos dolog lehet, valamihez viszonyítva, csak az emberi létünk viszonylatában lehetünk tökéletesek, de nem Jézus tökéletességéhez viszonyítva.

„Miként Isten tökéletes a saját viszonylataiban, az embernek is tökéletesnek kell lennie a saját viszonylataiban” (EGW: 4Test. 591.)

*„Amikor felismerjük, hogy dicsőségünknek reménysége Krisztus, és **mi csak Benne vagyunk tökéletesek,** akkor kimondhatatlan öröm tölt el bennünket és teljes dicsőség”*
(EGW: RaH 1893. ápr. 4.)

Jézusnak azonban nem morális vagy jellembeli változásra és fejlődésre volt szüksége a tökéletességre jutáshoz. Az új tanítás képviselői viszont éppen ezt próbálják belemagyarázni Pál apostolnak a fenti kijelentésébe. Jézus tökéletességre jutása teljesen más vonatkozásban értendő.

Jézus számára a tökéletesedés mindenekelőtt a korlátok között élő emberi mivoltára vonatkozott, hiszen egy magatehetetlen gyermekkorból kellett az érett férfikorig eljutnia, azaz tökéletesednie. Mint embernek, meg kellett tanulnia az Istenre hagyatkozás szükségletét, hogy tudatosan és emberi módon használja az emberek számára adott lehetőségeket, mint egy szükségletet.

Mivel teljesen ember volt, ezért csak fokozatosan bontakozott ki előtte, és csak lépésről lépésre ismerhette fel a küldetését is, a megváltással kapcsolatos feladatait. Ezért az is elmondható, hogy a küldetését vitte tökéletességre, vagyis teljességre juttatta akkor, amikor a Golgotán bekövetkezett a megáldoztatása. E nélkül ugyanis nem juthatott volna teljességre a megváltásunk ügye.

A fenti írás szerzője figyelmen kívül hagyja azt is, hogy az a Pál, aki Jézusról úgy nyilatkozik, hogy *„szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott”* (Zsid. 7,26.), nem mondhatta ugyanabban a levelében ennek az ellenkezőjét is, miszerint Jézus lelki természete nem volt tökéletes, de egy egész életen át tartó küzdelem eredményeképpen végül mégis eljutott a tökéletességre. A bizonyágtételek egész sora bizonyítja az ilyen jellegű állításoknak az ellenkezőjét.

„Megváltónkban nem nyilatkozott meg tökéletlenség vagy emberi gyengeség.” (EGW: PP 502,1.)

„Az emberi szemeknek csak ember volt, de Ő egy tökéletes ember volt. Emberi természetében az isteni jellem megtestesülése volt. Isten az Ő Fiában megtestesítette a maga tulajdonságait; hatalmát, bölcsességét, jóságát,

tisztaságát, igazságát és jóakarátát. Benne lakott, noha emberi testben, minden tökéletesség, minden kiválóság.”
(EGW: Ifj. Nev. 1897. IX. 16.)

„Némelyek csodálták tökéletes jellemét... Ugyanaz a jellembeli szilárdság és tökéletesség, ami életének ismertető jele volt, megnyilvánult már gyermekkorában.” (EGW: Jézus gyermeksége 23. old.)

„Jézus anyja gondos komolysággal figyelte képességeinek fejlődését, és szemlélte jelleme tökéletességét.” (EGW: VR. 56,4. – JÉ. 48,4.)

„Jézus gyermek- és ifjúkorában dolgozott, ez értelmét és testét is fejlesztette. Nem élt vissza fizikai képességeivel, hanem úgy élt, hogy minden téren a legjobbat nyújthassa, és így tökéletesen megőrizze testi és lelki erőit. Nem volt hajlandó tökéletlen munkát végezni, sőt szerszámaikat is ennek megfelelően kezelte. Tökéletes volt munkásként is, mint ahogy tökéletes volt mindenben jelleme.” (EGW: JÉ. 51,4.)

A Bizonyásgátételek ide vonatkozó kijelentései azt is hangsúlyozzák, hogy Jézus nem eljutott a tökéletességre valamikor, esetleg életének befejező szakaszában, hanem földi életének minden szakaszában tökéletes volt, mint ember.

*„Némelyek csodálták tökéletes jellemét... Ugyanaz a jellembeli szilárdság és tökéletesség, ami életének ismertetőjele volt, megnyilvánult **már gyermekkorában is.**”*
(EGW: Jézus gyermeksége, 23.)

*„Gyors felfogású volt, a dolgok mélyére látott, korát meghaladóan komoly és bölcs volt. Emellett **jelleme csodálatosan kiegyensúlyozott volt...** Jézus anyja mélyreható figyelemmel követte nyomon gyermeke képességeinek kibontakozását, **jellemén pedig látta a tökéletesség jeleit.**”* (EGW: JÉ 48.)

*„**Fejlődésének minden fokán tökéletes volt, a bűntelen élet egyszerű, természetes bájával.**”* (EGW: KP 49,4.)

Az előző idézetek alapján tehát kimondhatjuk, hogy Jézusnak nem volt szüksége semmilyen morális vagy jellembeli változásra és fejlődésre. Számára a tökéletesedés egyszerűen csak az emberi mivoltára vonatkozott, hiszen egy magatehetetlen gyermekkorból kellett az érett férfikorig eljutnia. Mint embernek, Istennek való engedelmesség közben kellett megtanulni az Istenre hagyatkozás leckéjét és szükségletét.

*„Midőn Jézus tizenkét éves volt, az emberek már látták rajta a Szentlelket megnyugodni. **Valamit érzett már a nagy feladatából, amelynek betöltésére e földre jött. A bensőjében valami cselekedetre ösztönözte... Mielőtt Megváltónk a Földre jött, e jövődöléseket Ő adta szolgálóinak feljegyzés végett; s midőn áttanulmányozta a Bibliát, akkor a Szentlélek emlékeztette mindezekre, és megmutatta neki azt a nagy művet, amelyet a Földön végeznie kell... Miközben küldetésének célját napról napra jobban megértette, továbbra is hűségesen elvégezte kötelességeit.**” (EGW: Jézus gyermekége, 18-19.)*

Többek között ezért kellett Neki egész élete folyamán mindennap az Atya vezetésére hagyatkoznia.

Három helyen is beszél Pál apostol a zsidókhoz írt levelében Jézus tökéletessé válásáról, de egyik helyen sem ad alapot arra, hogy azt a következtetést vonjuk le szavaiból, miszerint Jézus nem volt tökéletes.

„És tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek...” (Zsid. 5,9.)

„Mert illendő volt, hogy akiért minden, és aki által minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az ő üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé.” (Zsid. 2,10.)

„Mert a törvény gyarló embereket rendel főpapokká, de a törvény után való esküvés beszéde örök tökéletes Fiút.” (Zsid. 7,28.)

A tökéletessé-válás kifejezés Jézusnak azokat a tapasztalatait jelöli, amelyek által Megváltónk és Főpapunk lehetett, az Istentől való függőség új szintjére kerülve. A görög nyelvben ugyanis a „tökéletes” szó megfelelője magában hordozza azt a jelentés-árnyalatot is, hogy elérni egy előre meghatározott célt. Mint ember Fia, naponta az Atyára hagyatkozva jutott tökéletességre, azaz vitte célba a megváltás művét, amelyért idejött a Földre.

Elmondhatjuk, hogy Jézus emberi természetében gyermekségétől fogva tökéletes szentséggel, tisztasággal, és jellemzilárdasággal bírt. Ez számára nem egy tökéletességre-jutás által elért eredmény volt, hanem ez jellemezte Őt születésétől fogva egész földi életében. A megváltás művét azonban tökéletességre kellett juttatnia azáltal, hogy a szent, a tiszta, a bűnösöktől elválasztott lelki természetét megőrizte, Sátán legvadabb támadásaival szemben is.

Tökéletességre juttatta a megváltás művét azáltal is, hogy a legkétségbeejtőbb, legcsüggesztőbb körülmények között is kitartott eredeti szándéka mellett, vállalni akarta az emberért a kezességet, a helyettesítő áldozatot, a bűn büntetését. Sátán éppen ettől akarta visszariasztani Őt a Gecsemánéban. Szerette volna Jézus előtt úgy feltüntetni a helyzetet, hogy teljesen hiábavaló és értelmetlen mindaz, amire készül. Jézus azonban nem állt meg, hanem továbblépett, és tökéletességre juttatta a megváltást, amely örök időktől fogva elkészítettett. Csak így lehetett, és csak így lett *örök üdvösség szerzője mindazok számára, akik hisznek és engedelmeskednek Neki* (Zsid. 5,9.).